

DIN „FAUST”

PROLOG ÎN CER

Domnul — *Puterile cerești, apoi Mefistofeles* —
Cei trei Arhangheli înaintează

Rafael — În armonia sferelor fraterne
Își sună soarele străvechiul viers
Și își urmează după legi eterne
Pe-același drum detunătorul mers
Vederea lui dă îngerilor vlagă,
Că nepătruns, tu Doamne, le rămâi —
Și'n veci mărețe 'n strălucirea 'ntreagă
Sânt cele 'nalte ca în ziua 'ntâi

Gabriel — Și'n ne'nțeles de grabnică rotire
Ăleargă mândrul glob terestru 'n sbor,
Se schimbă 'n șir edenică lucire
Cu noapte-adâncă, plină de fior.
In largi șuvoae se răscoală marea
Izbind în stânci la temelia lor,
Și stânci și mări furate 's în vâltoarea
De-apururea zorit' a sferelor

Mihail — Și bat orcane, fără de 'nctare,
Din mări spre țărături, dinspre țărături
spre mări

Și-alcătuesc în oarba lor turbare
 O'nlanțuire de adânci urmări
 Fulgerătoarea pustire, iată,
 Aprinde 'n aer trăsnetului căi —
 Ci mersul calm al zilei tale, tată,
 Îl preamăresc de-apururi solu tăi

Toți trei — Vederea lor dă ingerilor vlagă,
 Ci nepătruns de nimenea rămâi
 Și'n veci mărețe 'n strălucirea 'ntreagă
 Șant ale tale ca în ziua 'ntâi

Mefistofeles — Fîndcă azi, tu Doamne, vîi și vrei
 Să afli dacă toate merg cum se cuvine
 Și cum de-altfel îți plac de obicei,
 Mă vezi în rândul gloatei și pe mine
 Mă vei ierta, nu pot grăi poetic
 Chiar dacă 'ntreagă ceata m'ar desfide ;
 Să râzi te-ar face tonul meu patetic
 De nu ți-ai fi tăgăduit a rade.
 Nu știu să 'ndrug nimic de lumi și sorî :
 Eu văd numai pe bieții muritori
 Al lumii zeu pitic de-aceeași teapă îi
 Și tot așa bizar ca și în ziua 'ntâi
 Ar fi trăit mai bine 'n schimb
 De nu-î împrumutai din slava ta un nimb,
 Ce-î zice minte și din ea o armă 'și face
 Spre-a fi chiar mai prejos de orice do-
 bitoace
 L'aș semui, cu voea ta prea 'naltă,
 Cu greerele cel cu lungi picioare
 Ce sboară 'ntruna și sburând tot saltă
 Și'și zice 'n iarbă veșnica-î cântare
 De-ar sta încalte 'n iarbă ! La tot pasul
 în orice murdărie 'și bagă nasul

Domnul — Ci oare n'ai nimica alt'a-mi spune ?
Ridici spre pâră veşnic glasul tău ?
Nu afli pe pământ şi lucruri bune ?

Mefistofeles — Nu, Doamne ! Stăm, ca şi'n trecut, perfect de rău !
Sărmanii oameni îmi inspiră milă
Şi chiar să-i pun la chin mi-e par'că silă

Domnul — Cunoşti pe Faust ?

Mefistofeles — Filosoful ?

Domnul — Sluga mea !

Mefistofeles — Ciudată slugă, Doamne, pe-a mea lege !
Nu-i pământescă hrana ce-şi alege.
În zări îl poartă un nestins nesaţiu,
El sie însuşi cam nebun îşi pare
El cere cea mai mândră stea din spaţiu,
Iar pe pământ suprema desfătare,
Şi nici o preajmă, nici o depărtare
Să-i potolească dorul nu-i în stare

Domnul — Pe căi obscure dacă azi se pierde,
Curând îl voi aduce la lumină
Un grădinar din micul mugur verde
Ghiceşte florii şi roade ce-or să vină

Mefistofeles — Pe ce ne prindem ? Doamne îl vei perde !
De-ai vrea doar să mă laşi, cum ştiu,
Să-l dau pe brazdă eu cu binişorul

Domnul — Ţi-l dau în seamă până este viu
Şi cum îţi place ai răgaz să-l porţi
Greşeli e supus tot muritorul

Mefistofeles — Îți mulțumesc, că, drept vorbind, cu
 mortu
 Nu mi-a plăcut nici când să am a face
 Obrazul rumen mult mai mult îmi place
 Dar un cadavru 'mi taie tot elanul
 Pățesc ca șoarecele cu motanul

Domnul — Așa să fie dar! Ți-ascult dorința!
 Încearcă din izvod s'abați funța
 Acestui duh și du-l, de ești în stare,
 Pe drumul de pierzare
 Și rușinat vei recunoaște
 Că omul bun de-un vag imbold se 'n-
 dreaptă,
 Ce-l face a cunoaște
 În totdeauna care-i calea dreaptă

Mefistofeles — Așa-i, decât nu ține multă vreme
 Eu de prinsoare n'am la ce mă teme
 De mi-oiu atinge ținta însă, țin
 Ca să-mi îngădui un triumf deplin
 Să muște țarnă mult și bine,
 Ca șarpele vestit cu care 's neam

Domnul — Îți las și 'ntr'asta voea ta întreagă
 Pe de-al de tine 'n veci mânie n'am
 Din duhurile toate care neagă
 Acel viclean mi-e cel mai preferat
 Curând se lasă omul pe tânjală
 Și tihna 'n toate și-o dorește 'n grabă
 Să-i dau un soț, ce-aleargă și răscoală,
 Și care, drac fiind, neaparat
 Va trebui să facă bună treabă
 Ci voi, copii aleși de Provedință,
 Vă bucurați de veșnica splendoare!

Și tot ce 'ncearcă 'n veci să ia fință
 Și 'n veci trăește, să vă împresoare
 Cu granițele mândre-ale iubirii,
 Iar cele ce plutesc șovăitoare
 Nelămurite 'n lumea nălucirii,
 Turnați-le 'n gândiri neperitoare!

(Cerul se închide, arhanghelu se risipesc)

Mefistofeles (singur) — Din când în când oricum mi-e
 drag Bătrânul

Și nu mă 'ndur să fac pe supăratul
 Ță prea frumos să vezi că el, stăpânul,
 Stă la taifas cu însuși Necuratul

Trad de ST O IOSIF